

са болярина изви ся напръдѣ и' старецъ въ калугерскы дрехы. Ты не мя познавашь, Райно, а азъ съмъ онъ-зи исты челякъ, кой-то ты отърва отъ влъчи челюсти, и ты донесе тука на рѣцѣ-тѣ си. Не ся чюди, царкыньо, на свѣт-атъ сичко к просто, и нѣма другы чудеса, освѣнѣ Божию. Неволы мя накара да станѣ онова що не съмъ сега. Въ живот-атъ сичко к невола, и нѣма друга вола, освѣнѣ Вола Божию.

— Азъ виждамъ, че ты имашь грыжж за мене, благочестивы старче, але кажи ми кой си ты, и кѣде съмъ азъ?

— Ты ся провѣкижъ кѣмъ Бога и кѣмъ хора-та да избавѣжъ и тебе и царство-то отъ злы убийци. Мене отреди Богъ да избавѣ тебе, а кого ще отреди да избави царство-то, не знаѣжъ. Тука въ моѣж-тѣ постницѣ Богъ ти к даль прибѣжище при мене, Райно, свѣтла ми Райно, драго ми дѣте! И азъ не могъ да ся на радѣвамъ че ми помогнѣ Богъ да ты избавѣ тебе, що ми си толко-зи мила и драга.

— Кажи ми, кой си ты? попыта Райна и изгльда лице-то на старец-атъ, кой-то стоиме прѣдъ нежъ съ крѣстосаны рѣцѣ, и нажалено жъ гльдаше съ просльзены очи.